

Hồ Anh Thái

Mây mưa mau tạnh

Tôi lên Đoài Nạ Gọi là lên nghe cứ tưởng xa, thực ra chỉ cách Hà Nội bốn mươi cây số đường bộ. Nhưng cũng đúng là lên thật, Đoài Na là một cái hồ rộng trên một vùng núi không cao lắm, nhiệt độ bao giờ cũng có quyền thấp hơn ở Hà Nội vài ba độ C. Cái hồ trên núi thành ra nơi sơn thủy hữu tình cho dân Hà Nội kéo nhau lên, vừa giải trí cho cá nhân vừa đáp ứng chủ trương giãn dân đô thị. Anh bạn tôi đã xây một khách sạn. Rồi khách sạn chuyển thành nhà nghỉ. Khách sạn và nhà nghỉ là hai khái niệm khác nhau, ai chẳng biết. Anh còn định dẫn dụ tôi dính dáng vào vài ba cái nhà nghỉ anh đang mở thêm. Vài ba còn là ít, Đoài Na là thành phố vệ tinh của Hà Nội, dân đô thị đang ùn ùn đổ tới. Anh hứa cho tôi mượn một căn phòng hướng ra mặt hồ lãng đãng sương giăng lơ thơ thông ba lá. Anh thích thế, thích chơi đẹp với dân làm văn chương làm khoa học.

Thế là tôi lên Đoài Nạ Lần đầu tiên. Bốn chục cây số và lần đầu tiên. Ngang dọc khắp nơi trong nam ngoài bắc, nhưng lần đầu qua quãng đường hai giờ xe máy. Phải mất hai giờ, có mấy cái

dốc vắng xuống thì người tan đặng người xe tan đặng xe.

Anh bạn mở cho tôi vào căn phòng dành riêng, đúng là nhìn ra hồ sương giăng như khói, đúng là nhìn ra một triển thông bao bọc quanh hồ. Rồi anh có bạn tới bàn chuyện làm ăn, anh để tôi lại tự do với căn phòng và tự ý thăm thú cả vùng Đoài Na một ngày cho biết.

Tôi ngồi bên cửa sổ chưa được bao lâu thì một đôi trai gái loạng choạng đi qua Loạng choạng vì bốn chân cứ dịch chuyển những bước ngắn, hai thân người cứ dúi vào nhau, hai cặp môi cứ dính bết vào nhau như dán keo con voi Rốt cục, khi chúng lọt vào giữa khung cửa sổ thì keo con voi rã rời quá đất, gã trai háu đói nhả môi đưa con gái ra, quay lại và thấy tôi bên ô cửa Gã cười láu lỉnh. Chú cũng lên đây thuê phòng phải không, đã lừa được em nào tàn bạo chưa, chưa à, để cháu giúp, không cần à, thế thì sang phòng cháu uống rượu, rượu tàn bạo.

Gã trai tên là Bảo, quen miệng nói câu nào cũng đệm hai tiếng tàn bạo, mà thành tên là Bạo Tôi từ chối để cho gã tự nhiên, nhưng gã xưng xưng nói “phòng cháu” rất tự nhiên, nằng nặc mời tôi sang uống rượu tàn bạo rất tự nhiên. Thì uống vậy, uống

xong thì tôi sẽ đi để cho gã tự nhiên dán keo con voi.

Bạo và cô bạn gái tên gọi Bi Bi (chắc chả phải tên thật, tên chúng nó gọi nhau) đã mua sẵn đồ ăn nguội Gã trở tài pha vodka với nước cà chua thành rượu Bloody Mary, một thứ rượu tôi cũng thích. Gã gọi người phục vụ mang thêm vào cho ba cái cốc tọ Cô phục vụ khuỳnh khoảng đi vào, trút cả khay cả chén lên mặt bàn, vỡ tan cái cốc Bloody Mary đã pha sẵn. Thứ dung dịch màu đỏ sền sệt bắn tóe lên chiếc váy màu kem của Bi Bi Một vệt đỏ loang rộng ở đúng vào nơi tế nhị nhất.

Tôi kịp giữ tay thẳng Bạo trước khi nó giáng cho đứa con gái kia một cái tát. Tao cho một môi “lừa thiêu quán trọ” thì chủ tớ nhà mày phải đăng ký địa chỉ từ thiện mà ngửa tay ăn xin. Hoảng hồn vì suýt bị đánh, đứa con gái ôm mặt khóc, đôi bàn tay gầy què to múp như quả phật thủ. Tay ấy chỉ để thay vải trải giường thay áo gối và giặt giũ sau khi khách thuê phòng theo giờ đã ra đi Tay ấy bùng bê đồ ăn làm sao được.

Cô gái vẫn đứng khóc. Còn cách nào hơn? Chửi mắng loại người như vậy mãi cũng bằng thừa, thằng Bạo quay lại quát Bi Bi Cởi váy ra Bi Bi đưa mắt nhìn tôi như cầu cứu Cởi váy ra, bắt nó giặt đền. Em gột tạm cũng được. Không việc gì phải tạm bợ, bắt cả lò

chúng nó giặt là, từ giờ đến chiều sẽ có đồ mặc lại.

Đến thế thì tôi phải nghĩ ra có để đi Lòng dạ nào ngồi uống một cốc Bloody Mary khác, trong khi chiếc váy loang màu đỏ cứ đập vào mắt. Đi đi cho cô ta cởi bỏ bộ đồ khó chịu cho kịp giặt là, cho kịp chiều tôi quay về Hà Nội.

Tôi đi lang thang ven hồ. Đã gần trưa, những cặp những đôi bắt đầu ngày nghỉ ở đây bằng cuộc dạo gót bên hồ bây giờ đã sơ tán bằng hết về các nhà nghỉ. ở đó gã đàn ông chỉ cần chìa ra cái bằng lái xe máy là cả đôi vào phòng, không cần chứng minh giá thú của thế giới động vật cổ xưa Phóng xe bốn chực dậm đường, leo lên mấy cái dốc để mà đi dạo một mình như tôi lúc này thì đúng là một thứ lãng mạn ngu lậu Ở chỗ cho thuê xe đạp nước và thuyền đôi vắng thăm vắng hại Có đúng một đôi hâm hấp đang lục cục trật trẹo với mái chèo trên hồ nắng. Có đúng một đôi nữa chắc cũng dở hơi đang vờn vĩa đuổi nhau qua các gốc cây Có đúng hai đôi không hơn không kém. Hai đôi Romeo và Juliet cuối mùa đang ồ á ối ái té nước vào nhau, đang vụng về đuổi chộp nhau, nhưng công đoạn cuối cùng chắc chắn là kết thúc trong các phòng nghỉ trọ đẳng kia Anh bạn tôi cũng đã nói rằng ba cái nhà thuyền ba cái đu quay ba cái trò chơi điện tử bày ra cho có chuyện, thực ra cứ tự động mà đẹp tiệt. Dân Hà Nội bây

giờ chẳng có ai đạo đức giả lên đây để mà tản bộ, để mà bơi thuyền chơi đu chơi điện tử. Phóng xe lên là phóng thẳng vào phòng ngủ, từ choai choai chíp chíp cho đến sồn sồn trồn vợ trồn chồng, từ tám giờ sáng đến năm giờ chiều là bội thực tình yêu, đường trở về xuống dốc cứ phơi phới tương lai.

Tôi chả bội thực tình yêu, chả nước non gì với cái phòng cho nhà văn ngồi viết mà cứ lũ lượt kéo qua cửa sổ từng đôi từng đôi ư ử chút chút. Thế mà phải gần sáu giờ chiều tôi mới dứt được bữa rượu của ông chủ để ra về. Như có phép lạ, đường vắng ngắt, tất cả các cặp đực cái đồng loạt xoá sổ khỏi nhà nghỉ và con đường rừng.

Xuống lưng chừng một con dốc, tôi thấy Bi Bị Cô ta không nhận ra tôi, cứ vẫy tay rồi rít như vẫy một gã xe ôm. Bên cạnh cô ta có một gã xe ôm thật, gã đang loay hoay với chiếc xe máy trên cái khoảnh đất dành cho người xuống dốc hồng phanh, cứ tạt ngang vào khoảnh đất ấy thì dừng được xe và thoát được tai nạn. Tôi dừng xe lại ngay trước mặt, Bi Bị mới nhận ra, mắt long lanh nước. Chú ơi, suýt nữa thì cháu tan xác dưới vực sâu rồi Thăng Bạo đâu mà phải đi xe ôm? Cứ tưởng oà lên khóc thì mặt Bi Bị rần đánh lại Anh ấy bảo đi mua bao thuốc, cháu yên tâm ngủ thiếp đi, tỉnh dậy, xuống phòng tiếp tân hỏi thì hoá ra anh ấy đã

thanh toán tiền phòng và biến từ lâu.

Tôi đưa Bi Bi đi, bỏ lại anh chàng xe ôm đang lục cục sửa bộ phanh. Trên đầu những đám mây đen lừ lừ mọng nước. Đi hết quãng đường đèo dốc, vừa chớm vào quốc lộ thì như có cả một thác nước ập xuống. Chúng tôi lao ngay vào một tiệm giải khát bên đường. Đôi ba món tóc dính bết vào trán vào thái dương và xù lên chỗ đỉnh đầu, trông Bi Bi rũ rượi như chim sẻ gặp mưa. Chiếc váy màu kem bị nhăn nhúm một khoảng ở ngực. Vừa bắt gặp cái nhìn của tôi vào chỗ đó, Bi Bi vội giải thích rằng Bạo buộc cô tụt váy ra ngay lập tức để con bé nọ đem đi giặt là. Trước khi rời nhà nghỉ, Bi Bi gọi điện cho người ta mang trả váy thì váy đã bị là cháy ngực. Chẳng lẽ lại cởi váy ra lần nữa đôi co đền bồi ở đó cho đến đêm.

Chúng tôi ngồi uống một thứ nước dừa nhạt thêch cho qua cơn mưa. Tấm váy nhăn nhúm khoảng ngực cứ phơi lộ trước mặt mà tôi lại chỉ quen nhìn thẳng, không quen lảng nhìn đi nơi khác. Tôi có cảm tưởng cái vết loang đỏ vẫn chưa gột sạch. Những nhà nghỉ kiểu ấy chỉ quen giặt là áo gối vải trải giường, ai dám liêu mình gửi vào đấy một bộ váy áo sang trọng để cho nó tàn tạ như thế này.

Con mưa cho thời gian. ánh mắt chỉ biết nhìn thẳng của tôi cho sự tin cậy Bi Bi kể rằng cô ta quen cháu của chú (thằng Bạo không phải cháu tôi, nó là con trai một anh bạn) vào một ngày khủng khiếp. Hôm ấy cô đang trên đường tới lớp học tiếng Pháp thì bất chợt nhận ra vẫn là hai gã trâu mọng bám theo từ buổi sáng. Hai thằng đều đầu đinh quần soóc, đều lừng lững cỡ mét tám, đều đi trên hai con tôm (Custom Bikes) kênh cang. Chỉ có khác một thằng may ô đen một thằng may ô đỏ, một thằng kính đen nước công đêm trắng một thằng kính xanh nhót nước Hồ Gươm. Buổi sáng chúng bám theo Bi Bi đến tận văn phòng của cô. Buổi trưa chúng kè kè theo đến tận quán cơm bụi, chờ ở đâu đó, rồi áp giải trở lại văn phòng, giữa đường thành linh chúng rồ ga phóng vọt lên, choé một cái chẹt lòi ruột một con chó Nhật chạy ngang đường. Đến chiều thì chúng ép hai bên hộ tổng cô sẵn sàng đi bất cứ nơi đâu.

Bi Bi hoảng quá, cho xe đi chậm lại rồi tạt vào một tiệm giải khát, mong cho hai gã xã hội đen chờ không nổi phải bỏ đi. Một người con trai vào theo ngay. Anh chàng này còn cao to hơn hai gã nọ, đi một cái xe máy còn to hơn xe chúng, nhưng không may ô đen may ô đỏ kính đen kính xanh, gương mặt cũng dễ tin hơn. Anh ta đang hoàng ngời xuống cùng bàn với Bi Bi, cũng uống

chanh muối, như hai người quen biết đã hẹn hò. Uống hết cốc chanh muối thì Bi Bi được biết hết ngọn ngành. Người thanh niên cờ nghe được chuyện của hai gã kia khi chúng đang nhậu. Chúng được thuê theo dõi để tạt axit Bi Bi. Ai thuê thì anh không biết.

Vậy là Bi Bi quen Bạo Cô phải bám lấy anh vì chẳng có ai khác để bám. Gã bạn trai của cô nghe chuyện thì hung hăng nói giọng run run rằng phải đi báo công an, rồi lặn không sủi tăm, chẳng thấy gã bén mảng tới lần nào nữa. Hôm ấy Bạo phải kèm xe cho Bi Bi về tận nhà, những ngày sau anh đón cô ở đầu phố, chở đi làm đi học, rồi đi bơi thuyền đi xem hát. Hai gã kính nước hồ kính nước cống cũng dần dần lảng mất, nghe đâu Bạo đã nói với chúng rằng đất rừng nào có chúa sơn lâm ấy.

Dù sao đi với Bạo cũng thật yên tâm. Cho đến hôm nay Bạo đúng là chúa sơn lâm hoành hành trên lãnh địa chủ quyền của mình. Chuyện anh định tát cô gái phục vụ là có thể hiểu được, cũng có thể hiểu được chuyện anh quát Bi Bi tụt váy bắt chúng giặt là, chuyện suốt một ngày anh vùn vò năm lần bảy lượt như một con hổ đói. Nhưng không sao hiểu nổi việc anh lạng lẽ biến đi trước, bỏ mặc Bi Bi ở lại một mình. Thế là hết. Bi Bi nói một câu khô khốc. Bên ngoài cũng đã khô. Con mưa rào cũng đã tạnh

được một lát. Tôi an ủi cô ta rằng chắc có chuyện hiểu lầm gì đó và mọi chuyện chưa hẳn đã hết. Nhưng thâm tâm tôi nghĩ đã hết thật và hết cũng phải. Cái gọi là tình yêu bốn chục cây số như thế, quần đảo cả một ngày trời trong phòng trọ như thế thường cuốn theo chiều gió với chuyện xác thật. Chính vì thế mà tôi thấy Bi Bi trở nên phù phiếm hồn nhiên khi cô xuống xe trước cửa nhà mình và vót vát nhờ tôi nói với Bạo rằng cô không giận anh ta, cô vẫn yêu anh ta, cô vẫn chờ cú điện thoại giải thích của anh ta.

Tôi đến thẳng nhà Bạo ngay. Nó cười ha há, lại còn vặc tôi đã chở Bi Bi về Hà Nội. Nó chủ ý cho con bé hôm nay phải đi xe ôm về, lẽ ra phải bắt nó chờ gã xe ôm sửa cho được phanh, mà sửa được phanh rồi đường rừng vắng như thế thì xe ôm nó cũng xoi tái. Chú tướng chúng mày yêu nhau. Có mà yêu cá trong niêu cho mèo tiêu một bữa. Chú có biết hai thằng trâu mộng may ô đen may ô đỏ ấy chui ở đâu ra không? Bạo chầu cả đấy, hai thằng hiền khô, làm quái gì có axit với lưỡi dao cạo, vũ khí của chúng nó chỉ có trên răng dưới cát tụt.

Điện thoại di động bỏ trên mặt bàn reo. Bạo bấm nghe nói cười toe toét, thế à, sắp đến rồi à, phụ tùng dụng cụ chu đáo rồi à, chúc vui vẻ nhé. Nó tắt máy, rồi chột như có chút ngần ngại. Cái ngần ngại chuyển sang đắm chiêu. Rồi trầm giọng kể.

Bảo không gặp may. Nó và hai thằng bạn vừa tốt nghiệp được nhận vào một cơ quan bộ. Sau một năm hai thằng kia được ký hợp đồng dài hạn. Một mình Bảo rớt lại. Thế mà Bảo đạt điểm cao nhất cả ba đứa trong cuộc thi sát hạch, cũng năng nổ được việc hơn. Chẳng qua chuyện bắt đầu từ hôm lão Phụng vụ phó bị hóc khóa toilet, gào thét la hét trong đó gần một giờ đồng hồ mà đám nhân viên văn phòng chân yếu tay mềm không sao giải thoát cho lão được. Phải đến khi Bảo xuất hiện và ra tay, cái tay thành thạo các loại cấu tạo động cơ và cấu tạo cơ thể. Phụng đâm đĩa mỡ hôi thoát khỏi phòng biệt giam. Bảo đã không được một lời cảm ơn thì chớ, theo cái lý sự âm ỉ của lão Phụng thì kẻ dễ mở chính là kẻ dễ khoá. Lão càng nghi ngờ và căm Bảo khi trong cơ quan lan truyền cái biệt danh về một lão Phụng thủ cựu “ia không được mà cứ ôm lấy cái chuông xí.” Lão đâm ghét một thằng thanh niên không biết nhũn nhận che đậy thế thủ - những đức tính công chức mà lão phải thực hành gần ba chục năm nay. Bảo hồn nhiên bộc lộ có người yêu ở Huế - Phụng lập tức dựng chuyện ngày nào nó cũng dùng điện thoại cơ quan nói chuyện đường dài trắng hoạ. Bảo sây sát chân tay vì ngã khi đang sửa mái nhà - Phụng tức khắc dựng chuyện nó tham gia một đội đua xe máy cảm tử. Khi đã chấp nhận thì chuyện bé xé ra to. Trong các cuộc họp đầu não cơ chế ba mặt bốn mặt, Phụng là người

quyết liệt phản đối việc tuyển dụng Bạo, bất kể quy chế kiểm tra sát hạch. Rồi chính lão tuyên bố cho Bạo đội nón ra đi.

Phụng có võ của Phụng thì Bạo có võ của Bạo Có cao thủ thì phải có cao nhân. Bạo đã lần mò biết được gia cảnh của Phụng. Phụng có một đứa con gái Đứa con gái ấy là Bi Bi.

Chúng chóng vánh cặp đôi với nhau Bi Bi không biết cơ quan bố mình từng có một gã trai tên là Đắc Bảo Phụng không biết con gái mình mới có một vệ sĩ tên là Bạo Hà Nội bằng bàn tay mà Hà Nội cũng là cả một thế giới Thế giới ấy có cả những người không cùng ngôn ngữ, có cả những tình cảm được dàn xếp sắp đặt. Gọi là sắp đặt, nhưng kè kè quen hơi bén tiếng một thời gian thì thú thực Bạo cũng thấy thương. Bạo đã tự nhủ hay là bỏ mối chạy lấy người, bịt mũi một cái lặn không sủi tăm, coi như người hành tinh khác đến thăm chớp nhoáng rồi mất hút cùng đĩa bay Bạo đã định thế nếu Bi Bi không tỏ ra đoan chính khi tranh cãi về chữ trinh, cái thứ mà một kẻ sành sỏi như Bạo cảm thấy là cô ta không có. Bi Bi xưng xưng dè bủ những gã đàn ông phong tình nhăng nhít, những người đàn bà uế tạp dễ dãi, những con người giả dối vô đạo.

Tới mức ấy thì Bạo quyết đưa Bi Bi lên Đoài Nạ Nếu quả thực cô ta trinh trắng thì Bạo sẽ đưa đi đến nơi về đến chốn, biết đâu cái sự dan díu có lòng thương sẽ chuyển dần thành yêu Nhưng mà mỏ dầu khí ở nơi thềm lục địa đã có kẻ tới khai thác từ lâu, chẳng kiêu sa báu bở gì đâu Bạo đã phát hiện ra và ném thẳng vào mặt Bi Bi những lời như thế. Nó thậm chí quyết định để cho con bé phải về Hà Nội bằng chuyến xe ôm cuối ngày.

Bạo nói rằng như vậy vẫn chưa tàn bạo, một thằng bạn nó đã từng cho một con phải dốc sạch vốn liếng trả tiền khách sạn cơ.

Thấp thoáng trong đầu tôi hình ảnh Bi Bi với chiếc váy loang lổ vết đỏ, rồi lại nhăn nhúm một khoảng ngực. Chắc giờ này con bé đang tuyệt vọng ngồi nhà và vẫn chưa hiểu nổi vì sao sự thể lại đến nổi như thế. Như hiểu được ý nghĩ của tôi, thằng Bạo bật cười khanh khách. Chú có muốn nói chuyện với cô cháu gái Bi Bi bây giờ không? Ở nhà ư, chú nhầm rồi, bây giờ nó có cuộc hẹn với một thằng bạn cháu ở cà phê vườn. Thằng này vừa mới bắt đầu được cháu sang tay kể từ tối nay. Bi Bi đang được thằng kia an ủi vuốt ve trong một lô biệt lập. Nó đang được thằng kia hứa hẹn sẽ bắt cháu nộp phạt. Vũ khí của thằng kia bây giờ cũng chỉ là trên răng dưới cát tút. Con bé đang nằm trong tay thằng kia ở một nơi xa lạ mà chú gọi đến thì mới thật là tàn bạo Bạo bầm

một số điện thoại di động. Hình như ở đầu đằng kia đôi trai gái đang đê mê bỗng giật thót vì chuông reo. Thằng Bạo a lô a lô tao đây, cho ông chú tao nói chuyện với cháu gái một chút, rồi chừa ông nghe cho tôi kèm theo cái nháy mắt.

Nhưng có chuyện gì mà nói nữa ?